

Legende van  
La Roche du Rame.

Schrijver: Dunja Dolofsjak  
Coverontwerp: Dunja Dolofsjak  
ISBN:9789461936332  
© Dunja Dolofsjak

Dit boek draag ik op aan mijn lieve vader

## **Legende van la Roche de Rame**

Dunja Dolofsjak

Hoofdstuk 18; Het gevecht.

Hoofdstuk 19; hulp inzicht.

Hoofdstuk 20; Vakantie.

## **Inhoudsopgave:**

Hoofdstuk 1; De geschiedenis

Hoofdstuk 2; De gebeurtenis

Hoofdstuk 3; Het heden.

Hoofdstuk 4; Het vertrek.

Hoofdstuk 5; Ziet Monique spoken?

Hoofdstuk 6; De reddende geest.

Hoofdstuk 7; De ontmoeting

Hoofdstuk 8; Heb ik dat!

Hoofdstuk 9; De robijnen ketting.

Hoofdstuk 10; Vreemd gedrag

Hoofdstuk 11; Bont en blauw.

Hoofdstuk 12; Amber.

Hoofdstuk 13; helpende hand.

Hoofdstuk 14; Welkom to Hell.

Hoofdstuk 15; Gedonder in het Donker.

Hoofdstuk 16; Ge-emmer in de kelder.

Hoofdstuk 17; De redding nabij.

## **Wat vooraf ging.**

Lang geleden in het jaar 1845 woonde er een Boer en zijn vrouw in een dorpje ergens vlakbij de Franse Alpen in Frankrijk.

De Boer en zijn vrouw hadden twee jongens, de beide jongens heten Roger en Dominique Dümare.

De oudste zoon Dominique moet altijd op zijn jongere broer Roger letten en dat vindt hij niet altijd even leuk. Meestal als Dominique de berggeiten gaat hoeden neemt hij Rama de herdershond en zijn broertje mee.

In de zomer gaan ze lekker lange stukken wandelen, de bergen in genieten van de mooie natuur. Dan lopen ze door rivieren en door de lavendel gevulde velden en springen over de diepste ravijnen tussen de bergen in. Door de woeste rotspartijen en besneeuwde plekken waar de zon heel erg fel schijnt.

Daar hebben Roger en zijn broer een plekje gevonden om uit te rusten, dan luisteren ze naar het kletteren van de ruisende watervallen dichtbij, het zingen van de vogels en de geuren van mooie lavendelbossen en andere wilde bloemen.

Tegen zonsondergang gaan de jongens naar huis en nemen hele mooie boeketten bloemen mee die ze op de bergweides geplukt hebben. De bloemen ruiken zo lekker dat hun moeder deze altijd in een hoge vaas in de woonkamer neer zet. Of maken er droogboeketten van. Meestal als de jongens thuis komen van het harde werk, gaan ze met hun korte broekjes en met grote doeken zwemmen. Dit doen ze gezamenlijk met hun vrienden in

het dal van het dorp, nog geen kwartier lopen naar het meer, door de bewoners van het Franse dorp wordt het 'la Lac' genoemd.

Nu de jongens op tijd thuis zijn vraagt Roger aan zijn moeder.

'Mama mogen we nog met Juan en Gerard gaan zwemmen?' 'Natuurlijk mag dat jongen, wie zegt dat je niet mag gaan?' En moeder kijkt naar Dominique.

'Papa zei dat als we niet op tijd terug waren, dan mochten we niet met Juan en Gerard gaan zwemmen.' Moeder loopt de keuken uit via de voordeur naar de stallen, ze ziet haar man gehurkt zitten bij een zwangere geit.

'Schat is dat zo, wat je verteld hebt aan de jongens over het zwemmen?' 'O, hebben ze dan niet gezegd dat ze veel te laat zijn op gestaan van morgen.' 'Nee, maar ze zijn als nog op tijd thuis gekomen.' Zegt moeder en kijkt haar man aan.

'Nou oké dan. Maar dan moeten ze wel voortaan op tijd opstaan.'

Moeder gaat terug naar binnen en vertelt het goede nieuws aan de jongens.

Ze juichen van plezier en pakken de grote doeken van het droogrek af.

'Dag mam tot straks' roepen ze 'Maak het niet te laat hè.' En ze ziet de jongens al niet meer.

Roger en Dominique rennen de berg af en halen hun vrienden op.

Ze lopen naar het meer, maar ze moeten wel uit kijken met de zoon van de beheerder, die vlakbij het meer woont.

Dus klimmen ze over het hek en trekken de kleren uit 'Wie het eerste in het water is.'

Roept Juan die in een fel gekleurde broekje staat te wachten op de anderen. Ze rennen naar de rand van het meer en springen er in.

Normaal zwemt Roger altijd met zijn vrienden mee, maar vandaag heeft hij niet zo'n zin en blijft aan de kant zitten. Lekker genieten van de warme avondlucht en de sterrenhemel.

Hij vindt dat het vanavond niet zo koud is en gaat met zijn blote bovenlichaam in het gras liggen kijken naar de horoscopen, planeten en kometen.

Hij geniet hiervan.

En ziet in zijn eigen fantasie verschillende figuren in de sterren van een grote grizzly beer, een geit, een Marmot en een gans.

Plots schrikt hij wakker uit zijn fantasie door het horen ritselen van het struikgewas.

Roger gaat rechtop zitten draait zich om en ziet een schim.

De schim die hij ziet is niet menselijk *misschien is het een dier die hulp nodig heeft. Of is het de zoon van de beheerder?* Denkt hij. Snel pakt hij zijn T- shirt en loopt er op af. Roger ziet niets in het donker alleen ziet hij door de heldere maneschijn de omtrekt van het dier. *Wacht even het is geen dier, maar een mens.....of is het toch?* Denkt hij.

Maar plots staat hij stil en kijkt in de ogen van de vreemdeling.

Met een heel zachte stem zegt het tegen hem 'Volg mij maar, vriend.' Roger schrikt ervan

Zou hij dit wel willen doen. 'Je hoeft niet altijd bij je broer te blijven of wel soms?' Zegt de stem. *Hoe weet hij dat ik een broer heb?* Denkt Roger.

Maar toch vindt hij dat de stem op een bepaalde manier gelijk heeft, hij aarzelt even, zal hij dat wel doen denkt

hij nog eens maar de stem zegt met overtuiging 'Je kunt bij mij de sterren beter bezichtigen.' *Dat wil ik wel zien* denkt Roger en volgt dan de schim.

Zonder dat Roger kijkt waar hij naar toe loopt is hij al lang bij zijn huis voorbij gewandeld. Als gehypnotiseerd loopt hij door de achtertuin heen en vertrapt bijna de rozenstruiken van zijn moeder.

Intussen klimt Dominique en zijn vrienden aan de kant van het meer en zien dat Roger er niet is.

Dominique kijkt rond en vind alleen Roger's grote doek en zijn korte spijkerbroek met sandalen, raapt het op en gaat naar huis

*Misschien is dumbo naar huis gegaan en wil hij dat ik hem ga zoeken.* Dominique gaat naar huis en ziet net dat zijn kleine broer langs de schuur loopt, achter een erg groot dier aan.

Wat niet voor komt in de biologie boeken. Hij roept op zijn broer, moeder hoort het en kijkt uit het raam en ziet dat Roger naar de bergen loopt.

'Roger waar ga je naar toe?' Roger hoort het niet, 'Roger waar ga je naar toe?' vraagt zijn moeder nog een keer, Hij draait zich om kijkt naar zijn broer en zijn moeder met een hypnotische blik. Hij blijft staan, genageld aan de grond. Niet wetend te doen, luisteren naar zijn nieuwe vriend of luisteren naar de zachte, bezorgde stem van zijn moeder.

'Waar ga jij naar toe? Dominique is je overal aan het zoeken.' Roger schrikt wakker door de zachte engelachtige stem van zijn moeder. Met een rood hoofd van schaamte kijkt hij naar de grond.

‘Ik was achter in de tuin iemand tegen gekomen.’ Zijn Moeder kijkt vol verbazing naar haar jongste zoon en reikt hem haar hand.

Roger wist niet zeker of hij het zou doen, maar toch pakte hij de hand van zijn moeder vast. Nog steeds met zijn gedachte bij zijn nieuwe vriend.

Dominique kijkt naar zijn broer ‘Het zal wel de buurman zijn.’ Zwijgend lopen ze naar binnen.

Binnen aangekomen zien ze hun vader bezig met het schoon schrapen van een dierenhuid.

Vader kijkt op van zijn vies werkje.

‘Waarom is iedereen stil vandaag?’ En kijkt naar zijn zonen. Deze geven geen antwoord en lopen stil zwijgend naar hun slaapkamer. Moeder loopt met ze mee, om ze in te stoppen.

## De gebeurtenis

S' nachts kan Roger niet slapen hij draait en woelt in bed van het zweten.

Hij droomt dat hij een nieuwe vriend heeft en samen lopen ze over paden, lange brede paden. De paden worden smaller en smaller zodat ze achter elkaar aan moeten lopen.

Ze rennen elkaar na en rollen van mooie grote groene heuvels. Ze staan op en lopen verder langs rivieren en door doornstruiken tot ze bij de rand van het ravijn staan.

De nieuwe vriend loopt door en draait zich om.

'Kom hier mijn vriend.' slist de jongen, maar er staat geen jongen meer. Maar wel een persoon dat op de gebochelde van de Norte Dame lijkt met een grote zwarte cape over zijn hoofd. Hij reikt zijn hand uit en wijst met zijn wijsvinger van 'hier komen'.

De gebochelde kijkt de jongen aan, Roger ziet ogen rood op vlammen. Ze priemen als dolken dwars door hem heen. Op dat moment wordt hij helemaal mee gezogen naar een grijs en donkere ruimte

'Kom hier mijn vriend.' hoort Roger nog een keer, hij weet niet waar hij naar toe moet kijken of lopen. 'Kom hier mijn vriend.' Hoort hij voor een derde keer.

Maar dan voelt hij iets op zijn rug en bij de keel, een omhelzing van twee donkere armen wat Angst voorstelt, door plots een wurg greep. De heer van angst sleurt hem mee naar een donkere gang waar geen ramen en verlichting is.

Met de aanwezigheid van angst loopt hij in de richting van het stemgeluid van zijn vriend.

De omgeving om hem heen wordt nog donkerder.

Roger ziet alleen maar zijn ogen, die vlammeende rode ogen fonkelen als heldere robijnen, een ijskoude rilling loopt over zijn hele lichaam.

De ogen kijken naar Roger, hij kijkt naar de doordringende ogen en ziet het einde van de verdonkerde gang niet, hij valt in de diepte. Er komt geen eind aan de val en tuimelt verder in de duisternis. Tot het helemaal zwart voor zijn ogen wordt.

‘Roger wakker worden. Waar ben je luiwammes?’

Dominique kan zijn broer nergens vinden. Hij gaat naar boven en trommelt op de deur van zijn broers kamer.

‘He slaapkop sta op anders komen we...’ Dominique doet de deur open, schrikt en ziet een leeg bed, ook zijn er wat meubels om ver gegoooid.

Nu wordt hij ongerust en doorzoekt de kamer. Als hij onder het bed wil gaan kijken voelt hij hoe nat het aan voelt. ‘Getver heb jij in bed geplast?’ Maar ruikt de welriekende geur van zweet.

Tot Hij gerammel hoort, *Waar komt het vandaan?* Denkt hij. Het komt vanuit de muurkast ‘Waarom schreeuw je zo hard. Ik kom al.... Auw’ Roger komt uit de muurkast gekropen met een klerhaak om zijn nek. ‘Wat doe jij in de muurkast?’ Vraagt Dominique aan zijn broer en bekijkt hem eens goed. Hij begint te lachen: ‘Wat zie jij er uit. Het lijkt wel of je met het monster van de kast ruzie hebt gehad.’ Zegt hij met een proestend geluid van het lachen, hij kan zich niet langer in houden en rolt over de houten vloer.

‘Nee, dat heb ik niet. Ik weet zelf niet hoe ik in die muurkast ben gekomen. Zeker door de gebochelde van gisteren.’ Dominique rolt bijna de kamer uit van het lachen. Nu wordt Roger door zijn slechte ochtendhumeur

kwaad en duikt boven op zijn broer ze rollen door de kamer en gooien het tafeltje om met de waterkan en de volle kom met water.

Ze krijgen de hele lading over hen heen en ze merken er niets van, ze gaan gewoon door.

Hun moeder hoort gerommel en een klap boven, ze gaat kijken wat er gaande is op Roger's kamer. Ze komt de kamer binnen gelopen en ziet de waterkan die kapot is.

Ook ziet ze de twee jongens over de vloer rollen. 'He, jullie op houden en kom zo snel als de wiedeweerga naar beneden. Vader staat al meer dan vijf minuten op jullie te wachten.' Dominique staat op, hij veegt snel een bloedneus weg. Hij trekt zijn broer omhoog, Roger kleedt zich heel snel aan veegt de natte bruine lokken uit zijn gezicht. 'Roger wat is er met jou gebeurd?' En wijst naar de strepen op de rug. Dominique ziet het nu ook.

'O, dat is niks. Het zal wel een mug zijn geweest.'

Moeder en Dominique kijken elkaar vragend aan. 'He, jongens waar blijven jullie? Ik moet nog even naar het meer.'

Ze vergaten wat er was gebeurd en de jongens rennen de trap af, grijpen naar een boterham en via de voordeur naar de huifkar. Ze springen op de huifkar. Onder het rijden verteld vader wat er gisterenavond is gebeurd aan het meer. Ze rijden het pad op naar meer het toe. De Eigenaar van het meer ziet ze aan komen rijden en is in alle staten, en stottert: 'Monster.... g groot ....ddd...dood... zeer groot.... Mn zoon.... Is d... nee .... Vermoord.' hij barst in tranen uit. Zijn vrouw staat naast hem de buurvrouw houdt haar vast om te troosten.

'Houd je rustig Gerard wie is doodt. Je zoon, waarom? Hoe kan dat?'

Gerard is zo uit zijn doen dat zijn vrouw alles vertelt over het monster. De jongens en hun vader geloven hun oren

niet, Het is toch waar wat Roger aan zijn broer vertelde gisteren avond.

Er is toch iets gaande hier, wordt het dorp dan bedreigd. Door wie wordt het dorp geteisterd?

‘Het spijt me broertje. Sorry dat ik je niet geloofde.’ Zegt Dominique, hij draait zich naar zijn broer toe en ziet hem niet meer staan, hij is weg.

‘Roger non de ju waar hang je nu weer uit.’ Hij kijkt zoekend om zich heen en ziet hem een stukje verder op lopen, richting het meer.

Roger hoorde niet dat de anderen hem roepen, maar hoort een scherpe stem ‘kom tot mij, mijn vriend.’ Roger loopt in een trance naar het meer. *Het is te hopen dat hij daar aan de oever blijft staan* denkt Dominique. Roger staat even stil draait zich om en kijkt zijn vader en broer met een doodse blik aan, met een beangstigende grijns op zijn mond, van oor tot oor. Dominique wordt er bang van. Tot hij een stem hoort. ‘laat hem los, laat hem gaan, hij is van mij. Laat hem gaan.’ Roger draait zich weer om en loopt het meer in, tot hij helemaal in het meer verdwijnt. Vader, Dominique en de anderen zagen wat er gebeurde, Dominique raakte in paniek en rende met de gedachten *ik wil mijn bloedeigen broertje niet kwijtraken*, het meer in. Hij duikt zijn broer achter na op de plaats waar hij verdween.

Het water is nogal troebel en Dominique is een ervaren duiker. Hij kan vrij lang onder water blijven zwemmen. Hij ziet zijn broertje niet en gaat terug naar boven om adem te halen en probeert nog een keer. Tot hij uiteindelijk zijn broertje ziet, Roger zinkt verder de diepte in. Dominique zwemt achter zijn broer aan en net als hij hem bij de kraag wil nemen ziet hij twee rode ogen op vlammen. ‘Laat hem los, geef hem aan mij.’ Zegt

een stem *nee ik moet nu mijn broertje redden* denkt Dominique. Hij wil net weg zwemmen met zijn bewusteloze broertje als er iets langs zijn been af glijdt en om zijn enkel verstrengelt. Het rukt hem naar beneden.

Dat wil Dominique niet en protesteert tegen. Hij ziet een tentakel die van een inktvis is. *Wat moet een inktvis van mij, van ons?*

*Laat ons gaan, vies beest. Laat ons gaan!* Dominique probeert los te komen, maar samen met zijn broertje is dat te zwaar. Dus laat hij hem los en duwt hem in de richting van de wateroppervlakte. Zo kan hij zijn enkel bevrijden en weg zwemmen. Dat had hij gedacht, Dus niet. De tentakel trekt hem omlaag en sleept hem mee, nog dieper tot op de bodem van het meer. Dominique protesteert nog harder en vindt op de bodem een scherpe steen en begint op de tentakel in te beuken. Door het slaan van de scherpe steen laat de tentakel Dominique los. Hij zwemt hard weg bij de inktvis. Opeens ziet hij nog meer tentakels, hij wordt bang en in paniek zwemt hij als een dolle stier naar boven. De tentakels komen dichterbij, Dominique heeft een meter voorsprong op de inktvis. Hij begint blauw aan te lopen en zwemt nog sneller door, Op weg naar de wateroppervlakte komt hij zijn broertje tegen grijpt hem vast en zwemt verder. Aan de oppervlakte van het meer aan gekomen snakken ze naar adem.

Hun vader ziet wat er gebeurd en helpt Roger aan de kant, Dominique heeft zo hard gevochten voor zijn leven dat hij te moe is geworden om nog aan de kant te klimmen. Gerard de beheerder helpt hem 'De mmmmonster, monster.... Dat was het .... Monster ...die mmmijn, mijn.' 'Ja, Gerard dat weten we allemaal wel,

het is totale onzin.' Dominique kijkt verwatert zijn vader aan . 'Pa weet je wel wat er net is gebeurd.'

Zijn vader kijkt vol verbazing naar de kletsnatte jongens en naar de eigenaar van het meer, Hij kan het nog steeds niet geloven wat er net is gebeurd. 'Jongens we kunnen dit beter niet aan jullie moeder zeggen. Beloven jullie dat.' Zegt hij. De jongens gehoorzamen hun vader en zeggen ja.

Roger en Dominique gaan met Marie(de vrouw van de beheerder) mee om de kleren te laten drogen.

Vader en Gerard kijken naar de onderdelen die nodig zijn om de stallen te repareren, de jongens krijgen van Marie een mand vol met kersen, appels, peren en eieren mee.

Vader schrijft een brief naar zijn broer in Parijs, geeft de brief aan Gerard die een van zijn postduiven vast houdt. Ze bedanken Gerard en zijn vrouw voor het overheerlijke lekker stukje gebak dat ze gemaakt heeft. Vader en de jongens gaan naar huis. Thuis aangekomen vertellen ze wat er was gebeurd, zo verdraaide ze de waarheid over het incident aan het meer, zo dat moeder hen gelooft.

Moeder begint met het avond eten en de jongens gaan tafel dekken. Voor de salade halen ze kruiden in de moestuin, die naast de stallen ligt.

Ze hadden na het eten geen zin om naar het meer te gaan, dus helpen de twee jongens hun moeder met de afwas en halen de schone was van de lijn.

Moeder is zeer verbaasd van dit alles en vraagt niks, ze is allang blij dat ze geholpen word.

Vermoeid van de slaap gaan de jongens uitgeput naar bed.